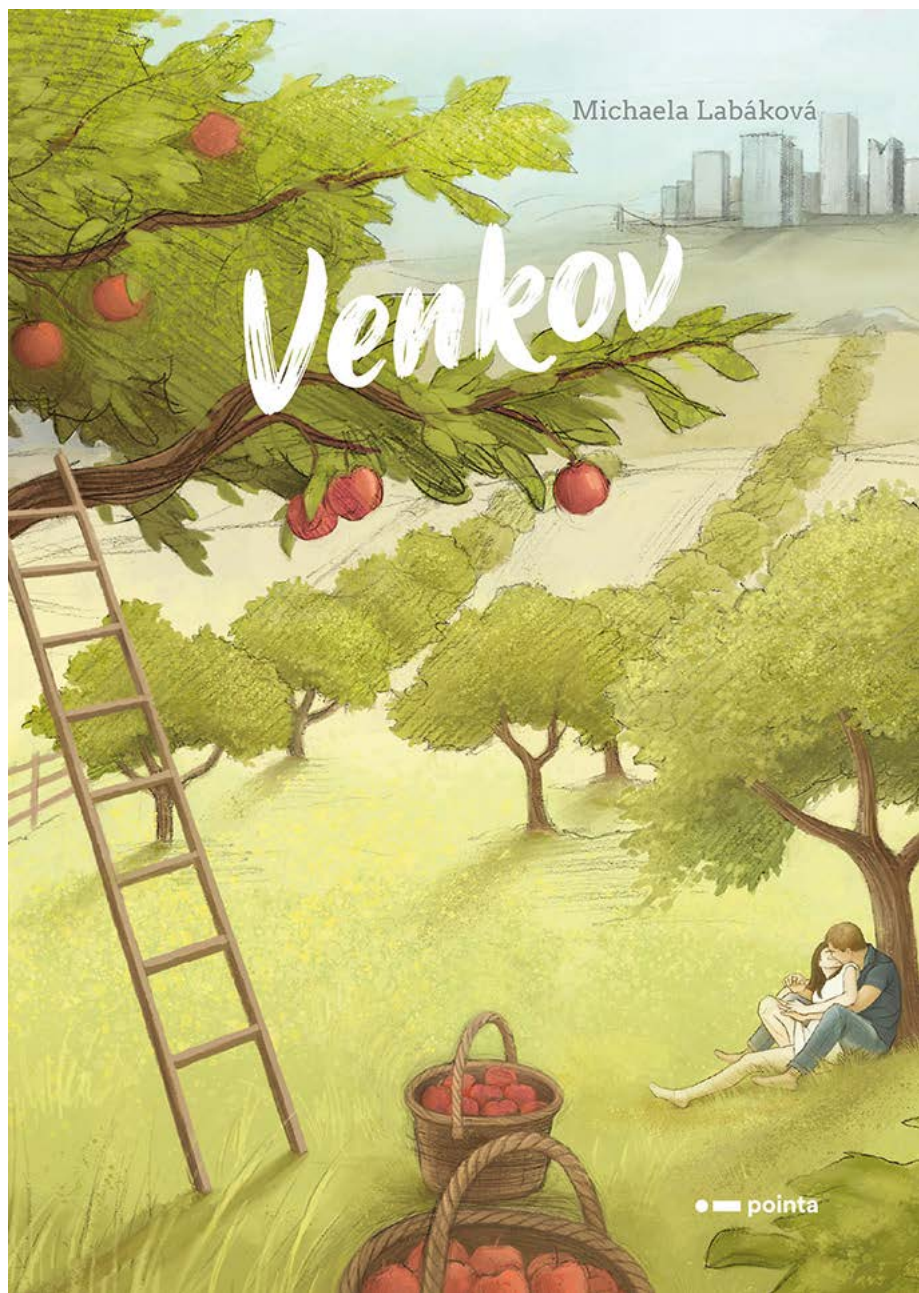

Michaela Labáková

Venkov

● — pointa

Venkov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Labáková
Venkov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Michaela Labáková

Venkov

ISBN tištěné verze 978-80-7650-937-5 (1. vydání, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-7691-063-8 (1. vydání, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7691-064-5 (1. vydání, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7691-065-2 (1. vydání, 2022) (mobi)

Copyright © 2023 Michaela Labáková
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2022

VĚNOVÁNÍ:

*Těm, kteří plní mé srdce až po okraj a díky nimž jsem úplná:
Tomášovi, Tomíkovi, Kubíkovi a mým rodičům.*

1

BECKY

Doufám, že nebude pršet.

Tahle věta mi plula v hlavě už asi půl hodiny, a přesto jsem se stále nemohla dokopat k tomu, abych odsud vypadla. Seděla jsem na skále nad řekou, nohama jsem kývala v prostoru pod sebou a do dlaní se mi zarýval tvrdý kámen. Pozorovala jsem, jak voda v řece plynule a beze spěchu protéká krajinou plnou lesů a polí a jak se do hladiny opírá zapadající slunce, a vytváří tak nádherné oranžové a růžové odlesky. Byla jsem ohromená. Chodila jsem sem téměř každý večer, a přesto jsem z toho pokaždé byla uchvácená. Dnes ale oblohu z východu začala zahalovat zlověstná mračna, která hrozila, že mi mé každodenní uchvácení zkazí. Byl červenec, takže jsem se nemusela deště bát, protože bych rozhodně nezmrzla. Bála jsem se ale průpovědek, které by měli moji rodiče a bratři, protože když hrozil déšť, museli jsme rychle sklízet seno a prádlo, a na to bylo potřeba co nejvíce lidí. A přesto jsem stále ještě seděla a zírala na mrak, který se pomalu, ale jistě blížil nade mě. Teprve když mi první velká kapka dopadla na tvář a já ji setřela hřbetem ruky, zvedla jsem se, povzdechla jsem si a rozběhla jsem se za svou rodinou.

• • •

„Sakra, Becky, kde vězíš?“ slyšela jsem hulákat svého nejstaršího bratra Noaha, sotva jsem se přiblížila na sto metrů od

louky, kde s celou mou rodinou právě v rychlosti sklízeli seno pod přístřešek.

„Vždyť už letím,“ zakřičela jsem na něj přes lůják nazpátek, zatímco jsem pospíchala k němu a boty mi přitom hlasitě čvachtaly.

„Kde si zase byla? Tos neviděla, že začne pršet?“ spálal mi a hned mi vrazil do ruky svoje hrábě a běžel si pro jiné. Byla jsem z toho kvaltu stále ještě udýchaná, tváře jsem měla zrudlé a byla jsem na kost promočená. A teď jsem navíc začínala být i vzteklá. Ono by se to jednou beze mě neobešlo? Bratrovu otázku jsem nechala nezodpovězenou a raději jsem s přehnanou snahou a zatnutými zuby začala hrnout haldy sena pod přístřešek. Zbytek rodiny naši krátkou výměnu názorů přešel díkybohu bez komentáře a já se zuřivě snažila nedívat se jejich směrem. Divila jsem se, že ani můj mladší bratr Peter nic nenamítá. Obvykle se vyžíval v tom, když mě starší bratři nebo rodiče peskovali, ale dnes jsem ho periferním pohledem viděla, jak hrne seno s ostatními a neříká nic. Možná se taky někde opozdil. S tou svou praštěnou partou od zpracovatelů tráví beztak až příliš času.

Když bylo konečně všechno seno v bezpečí před lůjákem (ačkoli jsem občas postrádala smysl toho, proč to děláme, když ho stejně stihla půlka zmoknout), všichni jsme funěli námahou opření o hrábě.

BECKY

Když jsem byla malá, v naší venkovské škole jsme se učili, jak to v našem státě vypadalo dřív. Společnost prý nebyla rozdělená na dvě skupiny jako dnes. Byla tady spousta měst i vesnic, kde lidé bydleli a prostě existovali, mohli si zvolit, co budou jednou dělat, a nemuseli se nijak omezovat. Ta svoboda mě dodnes zarážela a trochu i děsila. Bohužel ale právě přílišná svoboda vrhla do společnosti chaos a vznikla jedna velká vlna protestů a nespokojenosti, která nakonec vyústila právě v rozdělení, jaké fungovalo už víc než stovku let. Rozdělení, které bylo na jednu stranu osvobozující, a na druhou stranu svazující.

Menší města zanikla a staré vesnice se spojily a daly tím vzniknout jednomu celku, který se prostě nazýval Venkov. Zde se nacházeli lidé, kteří si zvolili oprostít se od veškerých technologií a rozhodli se žít svobodně v souladu s přírodou. Pěstovali plodiny, chovali hospodářská zvířata, koexistovali v míru, svobodě a beze spěchu. Jejich protiklad potom tvořili Pokrokové, kteří se usadili ve velkých městech, jichž bylo v našem státě jen několik, z toho jedno hlavní v samém srdci státu, které řídilo všechna ostatní. Každému městu „vládl“ starosta a ten musel dohlížet na to, aby celý systém fungoval a nezhroutil se, a jeho jediným nadřazeným byl starosta hlavního města.

Už samotný jejich název „Pokrokové“ napovídal, že oni se naopak vzdali přírody a rozhodli se svůj život zasvětit

technologiím. Alespoň tak nás to tady na Venkově učili ve škole.

Moje rodina patřila mezi Venkovany. Bydleli jsme v domku v jedné z tehdejších vesnic, na samém okraji, přičemž ze západní strany náš dům obklopoval les pomalu přecházející v louku, a ta se táhla po severní straně až k východu, kde navazovala na náš rozlehlý jabloňový sad. Jižní strana patřila zeleninovým a jahodovým záhonům.

Venkovská společnost byla rozdělená podle jednotlivých rodin na pěstitele, kteří měli na starost stromy a rostliny, na chovatele, jež vlastnili různá hospodářská zvířata, a na zpracovatele, kteří získávali suroviny ze dřeva, kamenů a ostatních přírodních materiálů, ale taky vyráběli mouku, pečivo a další produkty.

Naše rodina měla na starost pěstování zeleniny a jablek a sušení sena z louky. Všichni navzájem jsme tady byli propojení a pomáhali jsme si. Naše životy závisely jeden na druhém; bez pěstitelů by nebyly plodiny, bez chovatelů by nebylo maso a mléčné výrobky, bez zpracovatelů bychom neměli dřevo nebo mouku. Takhle to fungovalo už víc než sto let a celé ty roky si nikdo nestěžoval, nikdo netoužil po změně. Naopak se zdálo, že harmoničtější život si ani nelze představit.

Jediný případ, kdy se do očí a úst Venkovanů vkradla zášť, byl, když mluvili o Pokrokových. Tyhle dvě skupiny sebou navzájem pohrdaly, právě pro rozdílné ideje a naprosto odlišný způsob života. Oni si o nás mysleli, že jsme hloupí vidláci. My o nich zase, že jsou arogantní a bezcitní, když je místo přírody zajímaví nějaké stroje.

Přestože jsem ideologicky patřila rozhodně mezi Venkovany a moji rodiče i bratři mi od narození tloukli do hlavy, že být Venkovan je správné, občas jsem se přistihla, jak sním o návštěvě města. Nikdy jsem tam nebyla a nejspíš se tam nikdy ani nepodívám, protože jsme se z nařízení starosty hlavního města navzájem nesměli navštěvovat, a možná právě proto mě to tolik lákalo. Vidět ty budovy, o kterých jsme se

učili, a všechny ty vynálezy, které oni denně používají. Už jen představa, že zmáčknu nějaký čudlík na zdi a rozsvítí se světla v celém domě, mě naplňovala zvědavostí a nadšením. Ale nebyla šance, že bych to kdy zažila. Navíc svíčky byly taky fajn. Aspoň jsem se celou dobu snažila si to vnutit.

• • •

Moji rodiče nijak extra upovídání nebyli. Většinou nám jen ráno u snídani řekli, co ten den budeme dělat, a občas na nás promluvili i během dne, maximálně nás za něco pokárali nebo naopak pochválili, ale ani jeden z nich na nějaké dlouhé rozhovory nebyl. I teď se na sebe i na nás jen usmívali, spokojení, že jsme to jako rodina zvládli.

Mí bratři byli pravý opak. Nejstarší Noah mě moc rád napomínal a peskoval, ale zároveň bych řekla, že mě měl ze všech tří nejradši. Prostřední Jake mě téměř nebral na vědomí, spíš se občas pošfuchoval s Noahem a nebo s Peterem, jediným bratrem, který byl mladší než já. Ten mě neustále provokoval, utahoval si ze mě a dělal mi všelijaké naschvály.

Mezi námi byly vždycky přibližně dvouleté rozestupy. Noah nedávno oslavil dvaadvacet let a měl už několik let přítelkyni. Ta byla z rodiny chovatelů a zatím se ještě nenasťahovala k nám, protože ji rodiče stále potřebovali k práci. Měla jsem Kate ráda, byla na mě milá, a docela jsem se těšila, až bude bydlet s námi. Aspoň se trochu vyrovnají řady a nebudu na bratry sama.

Když si u nás na Venkově kluk našel přítelkyni, přestěhovala se po svatbě do domu jeho rodičů. Bylo jen několik vzácných případů, kdy se kluk musel přestěhovat za holkou, a téměř nikdy se to neobešlo bez drbů. V každém případě to znamenalo, že jedna rodina přijde o dvě ruce k práci.

Kate měla mladší sestru Lily, která bude jednou právě touto výjimkou; bude muset zůstat v domě svých rodičů, místo aby se přestěhovala. Bylo jí teprve čtrnáct, což znamenalo, že ještě několik let potrvá, než Kate nahradí budoucí Lilyin manžel. Jen proto se Kate s Noahem zatím nevzali.

Právě kvůli tomuhle škatulkování mi přišel náš způsob života trochu svazující, přestože tu panoval mír a klid. Představila, že mám celý život nalajnovaný už od narození, mě silně zneklidňovala. Ostatní kolem mě to ale přijímali s ledovým klidem a smířením, takže jsem si svoje pocity musela nechat pro sebe.

Abych neopomněla své další bratry, Jakeovi bylo dvacet a povahově se k našim rodičům blížil asi nejvíc, protože byl tichý, maximálně dělal vtípky s bratry, ale to musel mít výjimečně dobrou náladu. No a Peter? Tomu bylo šestnáct, takže byl pořád ještě duchem i tělem puberťák a smyslem jeho života bylo znepríjemňovat – nejlépe se svou povedenou partičkou – ten můj. Já oslavila osmnácté narozeniny nedávno, jen pár dní po Noahovi, a absolutně jsem nevěděla, co se svým životem dělat. Proto jsem tak ráda chodívala na vyhlídku na skálu. Připadala jsem si jako ta řeka, která líně protékala údolím. Prostě plynula, bez nějakého vyššího smyslu. Ráda jsem se na ni dívala a přemýšlela jsem u toho, ale nikdy jsem nic kloudného nevymyslela. Vždyť co mě čekalo? Práce na zahradě, maximálně jsem mohla zběhnout k chovatelům nebo zpracovatelům, kdybych si našla někoho od tamtud. Ale žádná velká změna by to beztak nebyla; pořád ta samá pomyslná klec jménem Venkov.

• • •

Jediný člověk, jenž měl na Venkov přístup zvenku, byl takzvaný Vyslanec, zástupce Pokrokových, který k nám dvakrát týdně přijel z města, aby tam odvezl ovoce, zeleninu, maso a mléčné výrobky, a na oplátku nám vozil oblečení, léky a různé hygienické pomůcky jako mýdla, kartáčky na zuby a podobné každodenní potřeby.

Vyslanec měl nelehké povolání, jelikož spousta lidí jím opovrhovala a měla problém s tím, že do města dováží naše vypěstované suroviny, přestože se Pokrokové vzdali přírody, tudíž i čerstvých plodin. Zpočátku nového systému rozdělení lidí na Venkovany a Pokrokové funkce Vyslance vůbec nee-

xistovala, ale Pokrokové časem zjistili, že bez surovin z Venkova nejsou schopní přežít, a tak obětovali jednoho ze svých lidí, poslali ho na „nepřátelské území“ s úplatky v podobě věcí, které nám dodávají dodnes, a donutili ho prosit o naše jídlo. Prý trvalo několik měsíců, než se konečně Venkované slitovali a uzavřeli s tímto člověkem dohodu, která trvá dodnes. A tak vznikla funkce Vyslance, přičemž každá část Venkova (nebo by se také dalo říct každá dřívější jednotlivá vesnice) měla svého vlastního, takže v jednom městě jich bylo hned několik.

Vyslanec, který jezdíval k nám, byl celkem milý chlápek jmenem Ray. Vždycky s námi při nakládání a vykládání prohodil pár slov, nikdy však o tom, co se děje ve městě. Ne že by to někoho z Venkovců zajímalo; připadalo mi, že jsem jediná, kdo má o město zájem, ale při Rayových návštěvách se vždycky shlukla kolem spousta mladých lidí, jak každý donášel konkrétní produkty, takže jsem nikdy neměla šanci s ním být sama. Stejně by mi pravděpodobně ani nesměl nic říct.

BECKY

Náš dům se dal nejspíš považovat za skromě zařízený. Byl dost velký na to, abychom se v něm nijak nemačkali, navíc já a Noah jsme měli oba pokoj sami pro sebe, jen Jake s Peterem museli být spolu. Ale nepotřebovali jsme k životu žádný luxus. Navíc, jakožto Venkovani jsme ani luxus mít nemohli. Svítili jsme si svíčkami, vařili jsme v kuchyni na starých kamnech, do kterých se muselo přikládat dřevo, naši rodinnou zábavu obstarávaly karty nebo různé obyčejné deskové hry. Jelikož jsme ale většinu dne pracovali venku, nebyl na nějakou vnitřní zábavu moc čas.

V kuchyni jsme měli velký tmavý jídelní stůl se šesti židlemi, linku ze stejného tmavého dřeva a právě kamna. Většina z nás měla nádobí a vybavení ještě z dob, kdy náš stát fungoval úplně jinak, a pouze přístroje, které fungovaly na elektřinu, jsme přenechali Pokrokovým. Teď už elektřina existovala bez-
tak pouze ve městech. My ji nepotřebovali.

Obývacímu pokoji vévodila velká rohová pohovka, před níž stál stolek a dvě křesla. Tady jsme moc času netrávili. Většinou jsme se v obýváku scházeli jen o Vánocích nebo jiných důležitých svátcích, anebo když byla venku zima, protože nás tu hřál velký krb, který obstarával v zimních měsících většinu tepla. V každé místnosti se nacházela malá kamínka, ale u krbu se sedělo vždycky nejkrásněji.

Ložnici rodičů jsme nikdy moc nenavštěvovali. Všichni čtyři jsme už dlouho měli k tomu pokoji jistou úctu a nechtěli jsme rodičům narušovat soukromí. Pamatuju si, že jsme tam

chodívali dříve, když jsme ještě byli malí, a naši si s námi hráli na posteli, když jsme je ráno přišli příliš brzy probudit. Těmhle dnům už byl ale dlouho konec. Teď jsme chvíle, kdy nebylo zrovna co na práci, trávili ve svých pokojích. Jelikož ale v domě žili čtyři chlapi, muselo se pořád něco vařit, takže jsem s mámou stejně trávila většinu času v kuchyni.

Můj pokoj byl stejně skromný jako zbytek domu. Měla jsem tady postel, skříň na to málo oblečení, které jsem vlastnila, a stůl se židlí, ale ten jsem používala naposledy ještě v dobách, kdy jsem chodila do místní školy. Naproti dveřím bylo okno, jímž jsem viděla na jabloňový sad. Byl to krásný výhled. Na jaře, když stromy kvetly, byly všechny bílorůžové, v létě sytě zelené a s přicházejícím podzimem začala mezi žlutnoucími listy vykukovat červená jablka. V zimě, která byla už dlouhá léta mírná a nešla pod bod mrazu, působily holé a temně hnědé stromy smutně. Osobně jsem měla nejradši buď jaro, anebo podzim. Aspoň tehdy byl na sad nejhezčí výhled. Občas jsem vídala oknem Noaha, jak se v sadu schází s Kate, a musela jsem s ušklíbnutím odstoupit od okna, když se začali líbat nebo jinak muchlovat. Samozřejmě jsem nikdy neviděla nic závratně nepřístojného, protože určitý druh muchlování měli až do svatby odepřený, pokud se nechtěli brát s kupou svišťů a odsuzovačných řečí a pohledů od ostatních.

V době, kdy už si lidé pořídili dost dětí na to, aby měl kdo převzít rodinné řemeslo, nahlásili Vyslanci, že už další nechtějí, a Vyslanec jim přivezl při příští návštěvě tabletu, po které se jejich reprodukční schopnosti nenávratně vytratily, a nemuseli se už pak nikdy bát nechtěného dalšího potomka. Pokud jste ale zrovna byli zamilovaný puberťák, měli jste prostě smůlu. Znamenalo to pro vás, že se buď musíte urychleně vzít, anebo riskovat, že budete mít dítě už před svatbou a vysloužíte si tím špatnou pověst, která se s vámi potáhne ještě spoustu let.

Co se mě týkalo, nemusela jsem alespoň tenhle typ starostí vůbec řešit.

BECKY

Po večeři jsme s mámou umyly nádobí. Domy na Venkově díkybohu byly připojené na vodovodní systém, ačkoli jsem moc nechápala, jak to funguje – o to se nejspíš starali Pokrokoví. V každém případě nám ubyla starost v podobě tahání vody ze studny za domem, stačilo prostě pustit kohoutek. Bohužel ale tekla pouze studená, takže jsme museli vodu vždycky zdoluhavě ohřívat, když jsme chtěli mýt nádobí anebo se jít vykoupat. Pořád to ale byla lepší varianta než ta s tou studnou.

Když byla všechna práce hotová, všichni jsme se postupně vystřídali v koupelně a zalézali jsme do jednotlivých pokojů. Mně se ale ještě nechtělo spát. Oblékla jsem se do spacího trika a tříčtvrťáků, rozpustila jsem si svoje tmavě hnědé, do půli zad dlouhé vlasy a sešla jsem potichu ze schodů. Odhrnula jsem záclonu z malého okna v chodbě, abych se podívala, jestli ještě prší, a když jsem s potěšením zjistila, že už ne, nazula jsem si pantofle, hodila jsem přes sebe slabý svetřík, který jsem měla pověšený na věšáku, a vyplížila jsem se ze dveří do sadu. Byla tma, takže jsem toho moc neviděla, ale chodila jsem tam tak často, že bych mohla jít i poslepu.

Na konci sadu byl malý altánek, kam jsem se občas zašívala kochat přírodou, a večer jsem se tam zase chodila nadýchat vzduchu a přemýšlet. Zakázané jsem to neměla, ale naši nebyli úplně rádi, když jsem tam chodila potmě. Dneska

už jsem se jednou toulala, a tak jsem jim nechtěla přidělovat starosti.

Posadila jsem se na jednu ze dvou dřevěných laviček, které v altánku byly a které rozděloval podlouhlý stůl. Přes den jsem to nedělala, ale teď jsem si to mohla dovolit: položila jsem si nohy na stůl, zapřela jsem se do opěradla a zaklonila jsem hlavu, abych si užívala ticho, které tady přes den bylo vzácné, a teď ho narušoval pouze cvrkot cvrčků a občasné zaštěkání psa někde v okolí. Zavřela jsem oči, zhluboka jsem se nadechla a do nosu mě udeřila jemná vůně mokré hlíny, trávy a sena. Musela jsem uznat, že tohle jsem na Venkově milovala. Tu symfonii vůní, tu přírodu kolem mě, ty zvuky. Nedovedla jsem si představit, jak asi probíhají večery ve městě.

Neseděla jsem ještě ani pět minut, když jsem ucítila, jak se pode mnou lavička slabě otřásla.

„Smůla, zase vo tobě vim,“ zakřenila jsem se a otevřela jsem oči. Samozřejmě. Vedle mě seděl Adam, můj nejlepší a i jediný kamarád, kterého jsem měla už od svých čtyř let, kdy mě před naším domem strčil do bláta a já mu to vzápětí oplatila. Od té doby jsme běhali venku spolu. Bylo mu taky osmnáct, stejně jako mě, a patřil k chovatelům. Jeho rodina bydlela na druhém konci vsi na statku, na kterém chovali krávy, ale i jednoho koně. To byla velká rarita, protože koně jen tak někdo neměl. Nebyli k ničemu užiteční, lidé je chovali jen pro potěšení, ale málokdo měl čas se o ně starat jen proto, že je prostě chtěl. Stejně tak k němu jen tak někoho nepustili, ale já byla díky Adamovi výjimka, takže mě nechával se projet, nebo jsme s ním prostě jen chodili na procházky. Vlastně s ní – byla to klisna jménem Amy.

„Krucinál, co mě prozradilo?“ rozčiloval se Adam naoko, ale v očích měl hravé jiskřičky a hned po několika vteřinách se začal taky křenit.

„Prozradilo tě, když si na tu lavičku upadnul,“ ušklíbla jsem se a Adam mě loktem šfouchl jemně do žeber. Spolu jsme se zasmáli a Adam si dal ruce za hlavu.

„Co tě sem dneska přivádí? Vždyť lilo, všude je bláto. Stejská se ti po něm, hm?“

„Mohla bych se tě zeptat na to samý,“ zvedla jsem obočí. „Jestli budeš dělat takovýhle připomínky, skončíš v něm stejně jako tenkrát, když si tam hodil mě.“

„No jo, promiň. A co ty tady teda?“

„Chtěla sem trochu na vzduch. Po dešti všechno hrozně hezky voní.“

Adam přikývl a taky nasál vzduch. Usmála jsem se. Byl hezký, měl světlé rozčepýřené vlasy a modré oči, které svou barvou připomínaly pomněnky, rovný nos a široká ramena se svalnatými pažemi, ale já ho odjakživa považovala pouze za kamaráda. Nikdy mi nedal žádnou záminku si myslet, že on to bere jinak. Rádi jsme si povídali, scházeli jsme se, ale nikdy nepadlo ani slovo o tom, že by se to mělo změnit, a stejně tak se ani jeden z nás nikdy nechoval nějak nepatříčně. Dělali jsme hlouposti, někdy mě lechtal a já mu cuchala vlasy nebo jsem ho štípala do rukou, ale vždycky jen jako přátelé. Nepřeskočila mezi námi žádná jiskra, a ačkoli jsem občas přemýšlela nad tím, že je to možná škoda, protože bych aspoň měla o starost s hledáním toho pravého míň, přesto jsem byla většinu času ráda. Byl to můj nejlepší přítel, mohla jsem mu říct všechno a stejně tak on mně. A tak to taky mělo zůstat.

BECKY

„Chceš zejtra zajít s Amy na procházku?“ zeptal se Adam a hodil si taky nohy na stůl jako já.

„Když bude čas, budu ráda,“ kývla jsem. „Už sme nikde nebyli snad měsíc. Teď je furt co dělat.“

„To jo, teď v létě máte největší dřinu, vid'. My to máme tak nějak rozložený do celého roku.“

„Hm.“

Rozhlédla jsem se po sadu, jelikož moje oči si už před nějakou chvílí na tmu přivykly a navíc svítil poloviční měsíc, který vrhal na sad svoje stříbrné světlo. Viděla jsem, že v našem domě už se slabě svítí jen u Noaha, protože měl na nočním stolku lampu se svíčkou uvnitř. Za chvíli budu muset taky jít. Každé ráno mě budila mamka v šest hodin, abychom do sedmi měly hotovou snídani, mohli jsme se všichni najíst a v osm už pracovat. Dopoledne jsem bývala s mámou na záhonech a pak jsme chodily vařit oběd, zatímco táta s bratry na louce obraceli seno. Každé rodině patřil určitý úsek, o který se starala. My měli právě louku, záhony a jablečný sad. Další rodiny pěstitelů, kteří bydleli v tomhle kraji, měli na starosti zase pole s obilím, další záhony a sady s jinými druhy ovoce. Vzájemně jsme si potom s ostatními rodinami vyměňovali plodiny podle toho, kdo měl co rád, čímž jsme utužovali sousedské vztahy a zároveň jsme si nikdo nemohli stěžovat na nedostatek čehokoli.

„Na co myslíš?“ ozval se po chvíli ticha Adam a jemně mě drcnul pěstí do ramene.

„Au,“ pohoršila jsem se z legrace a přejela jsem si po tom místě rukou. Zazubil se.

„Myslim na to, že občas zapomínáš, že sem holka.“

„Na to se nedá zapomenout, věř mi. Snad jenom když se válíš v blátě, pak je to rozeznatelný těžko.“

Vyprskla jsem smíchy.

„Tobě to bláto dneska nějak nedá spát. Chceš si do něj lehnout? Je ho tu všude plno, jen si řekni.“

„Dobrý, to přenechám jinejm,“ zavrtěl hlavou. „Ale vážně, na co myslíš?“

Povzdechla jsem si.

„Na to, že už budu muset jít. Chystat snídani pro šest lidí, když čtyři z toho sou nenažraný chlapi, je docela náročný. A chci se trochu vyspat. A taky myslim na to, že... ale nic.“ Mávla jsem rukou a zatřásla jsem hlavou, abych tu myšlenku zahнала. Samozřejmě jsem ho tím ale o to víc nalákala, aby vyzvídál.

„Vo co de?“

„Nech to bejt.“

„Víš přece, že mi můžeš říct všechno,“ upřel na mě své pomněnkové oči a přátelským úsměvem mě pobídl k odpovědi.

Uhnula jsem pohledem, sundala jsem nohy ze stolu a přitáhla jsem si kolena k hrudníku.

„Já nevím. Prostě nějak... Připadam si, že sem úplně nepatřím, nebo jak bych to vysvětlila.“ Rychle jsem se na něj podívala, abych viděla, jestli mě náhodou neodsuzuje pohledem, ale dál vyčkával, co ze mě vyleze.

„Sem šťastná, že žiju tady. Asi mi tu nic nechybí, ale prostě... Děsí mě, že to, co dělám teď, budu dělat celej život. Nic víc.“

Adam mlčel, ale nijak odsuzovačně nebo káravě se nedíval. Spíš si mě prohlížel s výrazem, ze kterého nešlo nic vyvodit, a pak se zahleděl do dálky.

„Je to hrozný, vid'?" nakrčila jsem nos a nervózně jsem se ošila.

„Neni to hrozný," zakroužil hlavou. „Je to naprosto pochopitelný, jenom... Tak to je. Takhle to funguje. Spíš než se tím nějak užírat si na to musíme zvyknout, přijmout to a bejt šťastný tak, jak sme.“

„Já vim," sklopila jsem pohled k zemi. „Máš pravdu.“

„Vždycky ji mam. To už bys mohla vědět," zazubil se a mrknul na mě. Taky jsem se pousmála a zvedla jsem se.

„No nic, já už musím.“

Hned se taky postavil.

„Pudu tě vyprovodit.“

Společně jsme vedle sebe v tichosti kráčeli sadem, dokud jsme nestáli před naším domem.

„No," podívala jsem se na něj, „tak díky za doprovod. Přeju dobrou noc.“

„Kdykoli," kývl. „Dobrou noc.“

Zamířila jsem potichu do domu, a když jsem zavírala, všimla jsem si, že se cestou domů ještě otočil. Mávl na mě, já mu to oplatila, zavřela jsem a šla jsem po paměti k sobě do pokoje.

Přesně takovou reakci jsem od něj čekala, proto jsem se zdráhala s tím, abych mu o svých úvahách řekla.

Já se totiž nechtěla smířit s tím, jak to je.

BECKY

Druhý den ráno mě jako obvykle probudila máma. Byla sobota, ale vlastně to ani nemělo moc význam. Každý den tady byl stejný jako ostatní a jediný rozdíl byl v tom, že v sobotu a ve středu jezdil na Venkov Vyslanec. Znamenalo to, že budeme mít jen o něco větší honičku, abychom stihli natchytat zeleninu do beden. Jelikož jablka zrála až na podzim, ubyla nám teď alespoň část práce.

Sotva jsem otevřela oči, oblékla jsem se a aspoň trochu jsem se rozkoukala, sešla jsem schody dolů do kuchyně a stoupla jsem si k lince, kde máma akorát krájela chleba. Pečivo jsme získávali každý druhý den od zpracovatelů výměnou za zeleninu, stejně jako všechno ostatní.

Vzala jsem do ruky nůž a začala jsem jednotlivé krajíce mazat máslem a skládat je na táč, a přitom jsem se přistihla, jak každou chvíli pokukuju ven z okna nad linkou. Zpoza záclony, která tady visela ještě z dřívějších dob, sem prosvítalo vycházející slunce. Kuchyně byla orientovaná na východní straně domu, takže jsme každé ráno při přípravě snídaně nebo při jídle viděli, jak se slunce probouzí a vrhá nám do okna zářivě žluté paprsky. Ačkoli bych většinou v tu dobu ještě ráda spala, musela jsem si přiznat, že jsem šťastná, že jsem toho svědkem. Vždycky, když jsem se ve světle ranního slunce rozhlížela po svých bratrech, jak žvýkají snídani a posfuchují se u toho, a po rodičích, jak tomu klidně a s úsměvem přihlížejí, měla jsem pocit, že tak to opravdu má být

a že jsem naprosto šťastná. Ovšem jakmile jsem osaměla, ten hřejivý pocit zmizel a zase jsem se cítila úplně cizí, jako někdo, kdo sem z nějakého důvodu prostě nepatří. Že to, co zažívám každý den, přece nemůže být všechno, co mě v životě čeká.

„Dneska si nějaká zadumaná,“ ozvala se vedle mě mamka, až jsem sebou trochu škulbla. „Promiň,“ usmála se, „nechtěla sem tě polekat.“

„Nic se neděje,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jen se kochám tím sluníčkem.“

„Je to nádhera,“ přikývla a zadívala se ze stejného okna s přemýšlivým výrazem. „Tohle za to vstávání stojí.“

„No nevím,“ zakoulela jsem očima a máma vyprskla smíchy.

„Časem ti to už ani nepřijde, uvidíš. Navíc zejtra je neděle, tak si budeš moct zase trochu přispat.“

„Já vim.“

Měla pravdu. Neděle byla jediným dnem, kdy mě nechávala spát do sedmi, stejně jako bratry, a snídani chystala sama. Líbilo se mi, že můžu vstát a snídaně je na stole, aniž bych na tom měla nějaké přičinění. Zároveň jsem ale po každé cítila vinu, že ona si nepřispí nikdy. Ale ženy to neměly jednoduché nikdy a tahle doba nebyla výjimkou.

• • •

Když se přiblížila jedna hodina, zamířila jsem s bednou v ruce spolu s bratry na místo předání, kam vždycky přijížděl Vyslanec, aby si převzal naše produkty, a na oplátku nám dával věci pro nás. Místo předání bylo obehnané stromy a stála tady akorát budova školy, kam měly povinnou docházku všechny děti od sedmi do dvanácti let. Učili nás tam počty, gramatiku a něco málo z historie, abychom měli základní přehled o našem státě (o jiných státech jsme se neučili nic, prý to pro náš venkovský život nebylo potřeba; jen jsme podle mapy ve třídě věděli, že existují, ale neměli jsme ani tušení, jak to chodí u nich), a pak se děti rozdělovaly do

tří skupin podle toho, ke které rodině patřily, a učily se o pěstování, o chovatelství anebo o zpracování surovin. To byl jediný předmět, kde jsme s Adamem nebyli ve třídě spolu. Všechno jsem to už znala z domova, takže jsem tam vždycky umírala nudou a ani jsem tam neměla nikoho, s kým bych se mohla bavit. Přestože bylo v okolí hned několik mých vrstevníků a vrstevnic, stejně jsem si mezi nimi nikdy místo nenašla. Vždycky jsem prohodila pár slov, když jsem jim šla odnést zeleninu, a oni mi na oplátku dali něco z jejich produkce, ale nikdy jsem necítila potřebu o nich vědět něco víc, nebo se s nimi scházet. Nejraději jsem trávila čas sama. Ze školy jsem vyšla už před šesti lety a tím můj každodenní kontakt s vrstevníky skončil a omezil se pouze na mé vlastní bratry. A na Adama.

Ted' už jsme stáli na místě předání spolu s ostatními mladými lidmi a dětmi, které čekaly u příjezdové cesty. Ray byl kvůli svému původu (a kvůli délce jeho vlasů; měl je střížené tak nakrátko a přesně, jak by to žádný smrtelník pouhými nůžkami nedokázal) pokaždé jako atrakce, ačkoli se ho nikdo na nic neptal – dospělí tu nebyli, jelikož jím pohrdali, a nikoho z mých vrstevníků nezajímal tolik jako děti, které na něj pokaždé zíraly. My, kteří jsme ho vídali dvakrát týdně a předávali jsme mu naše suroviny, už jsme jím nijak fascinovaní nebyli. Prostě jsme ho pozdravili, předali jsme mu bedny s produkty, on nám na oplátku dal bednu s oblečením, léky, a dalšími věcmi, které měli všichni spravedlivě na přiděl, a šli jsme si po svých. A ačkoli mi vždycky v očích planuly stovky otázek, kterými bych ho tak ráda zahrnula, neměla jsem kvůli ostatním šanci se ho na cokoli zeptat.

BECKY

Sledovala jsem jedním okem Jakea a Petera, kteří do sebe kvůli něčemu strkali, zatímco Noah se zamračeně díval do dálky a vyhlížel Rayův nákladák, a kousala jsem se trochu nervózně do rtu. Ani jsem nevěděla, proč jsem z Rayova příjezdu pokaždé lehce nervózní. Nejspíš jsem vždycky doufala, že se mi ho podaří odchytit, až všichni zmizí, ale pokaždé stihl odjet dřív, než se místo předání úplně vylidnilo.

Příjezdová cesta už byla po okrajích plná dětí a místo předání zase překypovalo dospívajícími, kteří přinesli svůj díl. Dospělí se předávání neúčastnili, pokud nemuseli. Jejich zatvrzelost vůči Pokrokovým byla tak silná, že ačkoli výměnu produktů schvalovali a dodržovali (což jsem sama považovala za velice pokrytecké chování), neměli nejmenší zájem vidět Raye osobně, a tak posílali svoje děti. I Noah už se tvářil, že by byl radši kdekoli jinde. I jeho už dostali.

Zatímco se nákladák blížil, objevil se vedle mě Adam s vlastní bednou. Ta jeho ale byla na rozdíl od mé plná mléka, másla, sýru a masa.

„Čau Becks,“ pozdravil mě s úsměvem.

Pustila jsem ret, který jsem doted stále svírala v zubech, a kývla jsem na něj.

„Ahoj, Adame.“

„Jak to vidíš dneska s tou Amy?“ zeptal se a položil bednu na zem.

„Hmm, myslím, že navečer čas mít budu. Přijdu k vám v šest, platí?“

Adamovi se rozzářily oči, ale než stihl cokoli říct, ozval se Peter: „Ahaaa, Becky a Adam zas budou mít rande,“ ušklíbl se a začal vydávat mlaskavé zvuky. Zrudla jsem jako rajče.

„Drž hubu, Peetee.“ Nenáviděl, když jsem ho oslovila takhle. Jednou jsem slyšela, jak mu tak řekla máma, když byl nemocný, a od té doby jsem se mu tou přezdívkou posmívala ve chvílích, kdy mě hodně štvál, jako byla tahle. Teď to byl on, kdo zrudl. Praštil mě pěstí do ramene, až jsem bolestí zamrkala.

„Petere!“ okřikl ho Noah vztekle.

Peter si uraženě založil ruce na prsou a mračil se jako kakabus.

„Jasně, jako obvykle to vodnesu já,“ bručel. Noah jen zavrtěl trpitelsky hlavou a obrátil oči zpátky k nákladáku, který už byl téměř na místě předání.

„Dobrý? To byla pořádná šlupka,“ zašeptal mi vedle hlavy Adam starostlivě a jemně mi přejel po namláceném rameni rukou. Překvapeně jsem se na něj podívala a on hned ustoupil o krok stranou.

„Dobrý, umí dát i horší,“ zakřenila jsem se, abych mu dala najevo, že se na něj za to nijak nezlobím. Jen mě to zarazilo. Často jsme se dloubali do žeber nebo jsme se lechtali, dokonce jsme se párkrát i objali, když to situace vyžadovala, ale tenhle spontánní dotek mě prostě zastihl nepřipravenou.

Adam soucitně nakrčil nos a pak už nebyla šance si povídat, protože celé místo předání zmlklo. Ray otevřel dveře nákladáku a vystoupil, jako obvykle se suverénním, ale příjemným úsměvem. Na sobě měl jako vždycky hotový mix zvláštního oblečení. Bílé tílko a kostkovaná košile by působily normálně, ale světle modré džíny a černé kanady k tomu byly jako pěst na oko. U nás na Venkově si nikdo na módu nepotrpěl, nosili jsme prostě to, co nám přivezli, maximálně jsme si sem tam něco vyměnili se sousedy, když se nám ten konkrétní kousek opravdu nelíbil, ale jinak jsme nijak vyčnívat

nepotřebovali. Ray vypadal, jako by se napůl snažil zařadit mezi nás, aby lépe zapadl, a zároveň si chtěl nechat kus svého městského já. Možná to tak doopravdy bylo.

Už už jsem měla v plánu stejně jako ostatní sebrat bednu a vykročit dopředu, když jsem se na místě zarazila. Otevřely se dveře spolujezdce. Ostatní se jen zvědavě podívali tím směrem a šli dál, dokud neutvořili řadu u korby nákladáku, ale já zírala na kluka, který s neskutečně otráveným výrazem vylezl z auta a postavil se vedle něj opřený loktem o otevřené dveře. Rozhlédl se s absolutním nezájmem v očích kolem sebe, potom pohrdavě přejel skupinku lidí, kteří čekali, až si od nich Ray začne brát bedýnky, a nakonec se zastavil pohledem na mě. Když viděl, jak tam tak stojím jako idiot, zvedl obočí, ale stále se tvářil jako ztělesnění arogance. Rychle jsem rozpačitě zamrkala a přinutila jsem svoje nohy k pohybu, abych se zařadila na konec fronty. Bratři i Adam byli někde v půlce. Adam zachytil můj pohled a neslyšně vyslovil „co je?“. Stejně neslyšně jsem zamumlala, že nic, a zadívala jsem se do země.

„Zdravím Venkov,“ zahřměl Ray svým silným, ale veselým hlasem. „Tak jak se dnes máte?“

Všichni začali naráz mumlat, že dobře, až byl nakonec slyšet jen šum. Ray se zasmál a otevřel korbu.

„Abych nezapomněl, dneska je tady se mnou na zácvičku můj syn,“ oznámil nám a ohlédl se na kluka. „Matte, kde vězíš? Pojď sem, nestůj tam jako tvrdé y.“

Zvedla jsem oči, abych se na Rayova syna podívala. Šouravým krokem přišel k otci a ten ho hned chytl kolem ramen a poplácal ho po nich. Kluk obrátil oči v sloup a zatvářil se ještě o něco otráveněji.

„Tady Matt bude už za pár týdnů jezdit místo mě, tak si na něj pomalu zvykněte. A ty se netvař jako kakabus a sleduj, jak se to dělá.“ Pustil ho, ustoupil od něj a vzal si první bedýnku od dívky jménem Lucy, která byla od chovatelů.

Jak fronta postupovala, když každý odevzdal svou bedýnku a vzal si jinou, lidé se pomalu začali trousit domů. Děti,

které předtím stály podél příjezdové cesty, teď fascinovaně sledovaly Raye a jeho syna z uctivé vzdálenosti. Když odevzdali bedny i moji bratři, Noah se na mě podíval a pokývl na mě bradou, jestli má na mě čekat. Usmála jsem se a zavrtěla jsem hlavou, a tak se připojil k Jakeovi a Peterovi, který se na mě ohlédl, a když viděl, že jsem ještě ve frontě, škodolibě se ušklíbl.

Po chvíli odevzdal bednu i Adam a jeho dvě sestry, chvíli vypadal, že na mě chce počkat, ale pak ho jeho o rok starší sestra Rachel svým pisklavým hlasem napomenula, aby jí pomohl s bednou od Raye, a tak se omluvně usmál a šel s nimi.

Netrvalo dlouho a byla jsem skoro na řadě, přede mnou byli jen dva lidé. Dovolila jsem si ještě jeden rychlý pohled na Rayova syna. Měl rozpustilé rozcuchané hnědé vlasy, které se mu v náznaku ofiny slabě vlnily. Takhle zblízka bylo i přes jeho extrémně otrávený výraz vidět, že je v obličeji moc hezký, díky jeho hlubokým hnědým očím, souměrnému obočí, rovnému a na konci trochu zašpičatělému nosu a naprosto nádherným plným rtům. Na těch se můj pohled zastavil jako poslední. Ani jsem si neuvědomila, že mě tak pohltil, dokud jsem neucítila, jak mi bedna vyklouzla z rukou. Polekala jsem se, že jsem ji upustila, ale když se Ray s mou bednou v rukou zasmál, vrátila jsem se do reality a okamžitě jsem cítila, jak mi tváře hoří.

„Budíček, holka,“ zazubil se.

„Já, ehm... Promiňte, lekla sem se, že...,“ začala jsem koktat, ale přerušil mě.

„V pořádku, vždyť se nic nestalo. Ty patříš k Morrisonovým, že ano?“

Kývla jsem.

„Bednu pro vás už jsem dával bratrům, tak je to vyřízené.“

„Dobře, díky.“

Překvapilo mě, jak Ray mluví, nikdy jsem si toho nevšimla; jako by četl z učebnice. Uvědomila jsem si, že teď, teď jsem měla poprvé příležitost se ho konečně na něco zeptat.

Jelikož oznámil, že za několik týdnů končí a nahradí ho jeho neskutečně hezký, ale neskutečně arogantně vypadající syn, nebylo už těch příležitostí tolik. Bohužel jsem ale právě kvůli jeho synovi měla v tu chvíli v hlavě naprosto prázdnou a nenapadlo mě absolutně nic, na co bych se ho mohla ohledně života ve městě zeptat. Bylo mi jasné, že se za to budu později proklínat – až mi zase začne mozek fungovat normálně. Děti se mezitím rozutekly domů.

Ray zabouchl dveře od zadní části auta, dvakrát je poplácal a otočil se k synovi. Já ještě vteřinu stála na místě, a pak jsem se courala na opačnou stranu než zbytek vsi; chtěla jsem se napřed trochu uklidnit, než přijdu mezi bratry, aby si ze mě náhodou neutahovali, a tak jsem zamířila k lesu. Byla jsem ale teprve pár kroků od Raye, takže jsem ho jasně slyšela, když promluvil.

„Matte, to si ze mě děláš legraci? Vážně se musíš tvářit jako naprostý idiot?“

Neotáčela jsem se ani jsem nezastavila, ale překvapeně jsem vykulila oči. Takhle našťvaný tón jsem u Raye v životě neslyšela.

„Tak promiň, že nesplňuju tvoje očekávání,“ odsekl Matt hlubokým, ale neskutečně sametovým hlasem.

„To teda opravdu nesplňuješ! Jak ti mám tuhle práci svěřit do rukou, když se chováš jako pitomec?“

„Tak bys mi to možná svěřovat neměl, stejně nestojím o to dělat ze sebe prostředníka mezi námi a těmihle vidláky.“

Projela mnou vlna vzteku. Už jsem neslyšela, co mu na to Ray odpověděl, protože mi v uších hučelo a já se rozběhla do lesa, pryč od Raye a jeho hulvátského syna, kterého jsem zanedlouho měla vídat dvakrát týdně. Ačkoli jsem se tu občas necítila úplně dobře, nenáviděla jsem, když náš způsob života někdo pomlouval. A na slovo „vidlák“ jsme byli všichni vyloženi alergií, byla to pro nás ta nejhanlivější urážka, protože z nás dělala neinteligentní burany.

Běžela jsem mezi stromy, přeskakovala jsem kořeny a uhýbala jsem před větvemi, dokud jsem nebyla na místě,

které jsem milovala nejvíc. Hned jsem se posadila na skálu, přitáhla jsem si kolena k hrudníku a uvědomila jsem si, že mi z nějakého důvodu tekly hněvivé slzy. Vztekla jsem si je setřela hřbetem ruky a vydýchávala jsem ten běh. Bylo mi jedno, že mě naši a bratři budou shánět. Byla jsem uražená do mor-ku kostí. Kdo si myslí, že je, že nás může urážet? Kdo si myslí, že je, že se může ohánět takovýmihle slovy, když nás ani nezná? Jsme tisíckrát lepší lidé, než jsou ti ve městě. Vštěpují nám to rodiče už od narození a teď jsem poprvé začínala mít pocit, že možná vědí, o čem mluví.

BECKY

Když jsem si večer lehala do postele, byla jsem už klidná. Dala jsem si za úkol, že na událost, které jsem byla svědkem, prostě nebudu myslet. Nejdřív to bylo těžké, protože mi v uších stále zněla jeho slova, dokola a dokola do mě bodala jako tisíc malých otravných jehliček. Pak jsem ale posbírala všechnu důstojnost, kterou jsem v sobě našla, a zařekla jsem se, že mě nějaký Pokrokový pitomec přece nerozhodí svým omezeným uvažováním. S tím jsem se zvedla ze skály a rozběhla jsem se zpátky domů. Samozřejmě už po mně byla sháňka, ale tentokrát se nikdo nezlobil, jen si dělali starosti. Ujistila jsem je, že jsem v pořádku, a šla jsem s mámou pracovat na záhon, zatímco bratři s tátou znovu rozhrnovali seno. Před šestou jsem se mámě omluvila, že se dneska nebudu podílet na přípravě večeře ani na její konzumaci, protože jdu za Adamem, a máma mě s naprostým klidem pustila.

Celý podvečer jsme prochodili po loukách a lesích v okolí a na jedné z luk jsme si dali i večeři, kterou obstaral Adam; dnes byl na programu chleba s máslem a čerstvý sýr, který jeho rodina vyráběla. Když se pak začalo stmívat, odvedli jsme Amy zpátky domů a Adam mě šel vyprovodit před náš dům, stejně jako včera a jako kdykoli jindy.

• • •

Říct, že jsem se středy děsila, bylo slabé slovo. Nebyl to strach jako takový, přece jen jsem se nemusela bát o život

nebo tak něco. Ale dělala jsem se toho, že zase budu muset sledovat Mattovo znechucení naším životem. Nějakou dobu jsem zvažovala, jestli nemám předstírat nemoc nebo nevolnost, abych na místo předání nemusela, ale pak jsem to zavrhla. Nemohla jsem se přece nechat ovládat někým tak omezeným, jako byl on. Místo toho jsem před jednou hodinou hrdě vzala do ruky bednu se zeleninou a spolu s bratry jsem se vydala vstříc Rayovi a tomu jeho povedenému synáčkovi. A přestože jsem jím byla znechucená, uvědomovala jsem si, že je v mé hlavě, stejně jako bývá občas v jablku, malý červík, myšlenka na to, jak moc je k sežrání. Nenáviděla jsem ji.

Jakmile Ray zaparkoval svůj nákladák, zamířila jsem ke korbě rychlým krokem, abych tu byla mezi prvními. Zařekla jsem se, že na Matta nepohlédnu ani koutkem oka. Bratři mě následovali, a tak jsme stáli v řadě a před námi byli pouze tři lidé, všichni z jedné rodiny pěstitelů, kteří se zaměřovali na ovocné stromy a keřiky. Nechala jsem Noaha, Jakea i Petera jít před sebe, abych měla volné pole působnosti stejně jako minule.

Ačkoli jsem se opravdu skálopevně zařekla, že se na něj nepodívám, stejně mi k němu na malou chvíličku pohled záležel. Nemohla jsem si prostě pomoci. Potřebovala jsem vidět na vlastní oči, že je skutečný, že jsem si ho jen nevymyslela, a chtěla jsem se utvrdit v tom, že určitě nemůže být až tak hezký, jak jsem si ho pamatovala. K mé smůle mě ale paměť neklamala. A nebylo žádné překvapení, že se tvářil stejně otráveně jako posledně. Ihned jsem uhnula pohledem zpátky před sebe, zatnula jsem zuby a zvedla jsem bradu. Když přišla řada na mě, abych Rayovi předala bednu, tvářila jsem se nejspíš pořád ještě dost zarputile. Můj výraz ale přešel do šokovaného v tu chvíli, kdy na mě potichu promluvil.

„Jak se jmenuješ?“

Vyjeveně jsem se na něj podívala.

„Ehm, Rebeca,“ zamumlala jsem.

„Rebeco, mohla bys tady počkat, až všichni odejdou?“

Matt by ti chtěl něco říct," zašeptal a vrhnul na Matta káravý pohled. Ten se na něj podíval výrazem, který naznačoval, že by ho nejraději vlastníma rukama zaškrtil.

„Ehm, já... To není... No dobře," vyblekotala jsem nakonec a stoupla jsem si jako v mrákotách stranou, kde stáli moji bratři.

„Klidně běžte, já vás doběhnu, jo? Chci mluvit s Adamem," oznámila jsem Noahovi.

„Fajn," kývl a zamířil s Jakem k domovu. Peter se ještě otočil a začal zase vydávat mlaskavé zvuky. Měla jsem sto chutí sebrat ze země hroudu hlíny a mrsknout ji po něm, aby projednou zmlkl, ale ovládla jsem se. Moji mysl teď zaměstnávalo to, co mi pro boha živého mohl ten arogantní pitomec chtít. Zatímco jsem stála mezi stromy a snažila jsem se být nenápadná, kousala jsem si ret a moje mysl vytvářela několikero verzí budoucnosti, objevil se u mě Adam.

„Co se tu krčíš?" zakřenil se a v rukou nesl bednu od Raye. Všimla jsem si, že ho Rachel hledá.

„Nekrčím," protestovala jsem. „Jen tady přemejšlim. A dívám se."

„Na co se díváš? Na toho Pokrokovýho náfuku, co nám má dělat Vyslance?"

„Na něj fakt ne," odfrkla jsem pohrdavě, ale možná to vyznělo až příliš afektovaně, protože Adam zvedl jedno obočí a změřil si mě podezíravým pohledem.

„Tváří se jako totální kretén. Doufam, že..."

„Sakra, Adame, kde ses zasek? Máma už nás čeká," přerušila ho Rachel svým nepříjemným pisklavým hlasem. Potlačila jsem pokušení obrátit oči v sloup, ale projednou jsem za její přerušení byla ráda. Nechtěla jsem poslouchat, v co Adam doufá, a stejně tak jsem se ho potřebovala zbavit, abych za Rayem mohla zamířit o samotě.

„Vždyť už du, aby ses taky jednou nezbláznila," odsekl jí Adam a přehmátl rukama pod bednou, aby si ji chytil lépe. „Já du, nechceš doprovodit?"

„Ne, díky. Pudu se ještě projít, než zamířím domů."

„Dobře. Tak se uvidíme.“

„Měj se.“

Zamířil k sestře a ještě jednou se na mě otočil. V očích mu i na dálku svítilo podezření a starost. Měl by si uvědomit, že bratry, kteří na mě dohlížíjí, mám hned tři.

BECKY

Trpělivě jsem čekala, až odevzdá svůj podíl poslední člověk, a když se všichni rozešli do svých domovů a i děti opustily svá obvyklá stanoviště u cesty, uviděla jsem, jak na mě Ray pokývl. Váhavě a se rtem celým oteklým od neustálého okusování jsem k němu došla.

„Matte, tak prosím. Máš prostor k tomu, abys řekl, cos chtěl,“ pobídl Matta a popostrčil ho dopředu, aby byl u mě blíž. Zalapala jsem po dechu a udělala jsem nenápadný krok zpátky, protože mě ta blízkost rozhodila, ačkoli mezi námi pořád byl minimálně metr.

Matt zatnul zuby tak silně, že se mu vyrýsovala ve tvářích čelist, a s tvrdým výrazem v očích se na mě podíval.

„Prý jsi posledně slyšela, co jsem o vás řekl. Takže se omlouvám.“ Poslední slovo celé nepřirozeně protáhl, takže spíš než upřímně vyznělo sarkasticky. Teď jsem to byla já, kdo zatnul zuby.

„Všechno?“ otočil se na Raye a založil si ruce na prsou.

„Mohl sis dát záležet trochu víc, nemyslíš?“ zavrčel Ray. „Ty jsi vážně ztracený případ. Moc se ti za něj omlouvám, Rebeco,“ obrátil se na mě. „Všichni nejsme taková pitomci jako je tenhle tady.“

Než jsem stihla cokoli říct, Matt vztekle přibouchl korbu a rychlým krokem si to rázoval do lesa.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ zahulákal na něj Ray. Matt ale neodpověděl a místo toho ještě zrychlil.

„Já se z něj zblázním,“ chytil si čelo do dlaně a opřel se o bok nákladáku.

„Von, ehm,“ začala jsem opatrně, „jemu se nelíbí, že bude nověj Vyslanec? Nebo v čem je problém? Jestli se můžu zeptat! Promiňte,“ zvedla jsem hned ruce omluvně do vzduchu a zastyděla jsem se, že takhle vyzvídám.

„Bud' v klidu, holka. Nemusíš být pořád tak vystrašená, vídím to na tobě pokaždé, jak se celá krčíš, jako kdybych tě měl sežrat,“ uchechtl se. „Jsem přece stejný člověk jako ty, jen žiju jinde. A ano, nelíbí se mu, že bude dělat Vyslance. Já ale už nebudu moct a on je můj jediný syn, takže to padá na něj.“

„Takže u vás se taky povolání dědí?“ zeptala jsem se se zájmem.

Ray přikývl.

„Přesně. Ale ne vždycky to mladí vezmou dobře.“

Ucítila jsem, jak se mi hrudník plní nějakou silnou emocí. Takže nejsem jediná! Nejsem jediná, kdo jen slepě nesouhlasí s tím, jak to v dnešní době chodí. Ačkoli to nemělo na mou budoucnost sebemenší vliv, ucítila jsem pocit sounáležitosti, že nejsem jediná, a musela jsem se usmát.

„Děkuju.“

„Za co?“ zvedl Ray obočí.

„Za to, že ste mi vodpověděl. A taky za to, že ste trval na tom, aby se vomluvil,“ pousmála jsem se.

„Bylo hnusné, co o vás řekl, takže si to omluvu samozřejmě žádalo. Už v sobotu jsem na tebe volal, ať se vrátíš, chtěl jsem ho donutit k omluvě hned, ale utíkala jsi pryč. V každém případě, já už budu muset jet, a jelikož ten můj pitomec někam zmizel, asi si ho vyzvednu v sobotu.“

Vykulila jsem oči.

„To ho tady prostě necháte?“ užasla jsem.

„Jo,“ pokrčil rameny. „Aspoň stráví trochu času mezi vámi. Ono mu to jedinež prospěje, alespoň zjistí, jak to na světě chodí. Doma umí akorát sedět u televize a pařit hry.“

Zamračila jsem se. Co je televize, jsem ještě věděla, v dějepise se učitelka zmínila, k čemu televize sloužila, ale po-

jem „pařit hry“ jsem neznala a netuřila jsem, co tahle aktivita obnáří.

Kdyř Ray viděl můj nechápavý výraz, rozesmál se.

„To je na dlouhé povídání. Tak se měj, Rebeco, a kdybys tu někde na toho mého blbouna narazila, nenech ho, prosím, o hladu, ano? Sice by mu menří lekce jedině prospěla, ale přece jen je to můj syn.“

Přikývla jsem, i když jsem neměla nejmenří chuť se k tomu zavazovat.

„Nashle, Rayi,“ zamávala jsem mu a stále trochu nevěřičně jsem sledovala, jak opravdu odjířdí a následně jak zmi-
zel v dálce.

Vážně ho tady nechal.

BECKY

Chtěla jsem zamířit přímo domů. Vážně chtěla. Jelikož jsem se ale nepřímo zavázala k tomu, že na toho městského pitomce dám pozor, nohy mě nesly na opačnou stranu, než byl můj domov.

Neměla jsem tušení, kam odešel, ale vydala jsem se stejným směrem, kterým zmizel, a ten vedl na mou vyhlídku. Po deseti minutách chůze jsem už byla na kraji lesa a před sebou jsem viděla skálu, na které jsem tak ráda sedávala. Pod ní se vlnila řeka, a přímo na ní seděl Matt. Jedna noha mu visela dolů a druhou měl pokrčenou v koleni a objímal si ji rukou, zatímco druhou rukou sbíral drobné kamínky z kraje skály a házel je dolů. Ještě o mně nevěděl. Z náhlého popudu jsem se na sebe podívala. Měla jsem na sobě tmavomodré tílko, světlé plátěné tříčtvrťáky a tenisky. Ujistila jsem se, že nikde nemám žádný flek nebo hlínu ze záhona, uhládila jsem si cop, který jsem měla od rána zapletený a jehož konec mě lechtal několik centimetrů pod lopatkami, a udělala jsem k němu dva váhavé kroky. Bála jsem se, abych ho nepolekala a on nespádl dolů, ale taky jsem se bála jeho reakce, až zjistí, že jsem to já. Už posledně mě jedinou větou stihl dohnat k slzám, a to ani nebyla mířená přímo na mou osobu.

„Ehm,“ odkašlala jsem si tedy potichu, abych o sobě dala vědět. Slabě sebou trhnul a otočil ke mně hlavu.

„Super,“ utrousil kysele, otočil se zpátky k řece a mrštil jedním kamínkem vši silou do dálky.

Podobnou reakci jsem čekala, a tak jsem se zhluboka nadechla, vydechla a udělala jsem k němu další krok.

Mlčel a jen zíral do dálky, občas nahnátl další kámen a hodil ho do řeky. Cítila jsem se vrcholně nepatřičně, jak jsem tak za ním postávala a strašně moc jsem se snažila začít hovor, ale neměla jsem tušení, co bych mu měla říct, aby nebyl zbytečně nepříjemný.

„Odjel?“ zamumlal Matt, aniž by se na mě ohlédl.

„Jo. Prej už musel.“

„Jasně,“ zavrčel sarkasticky.

„Vyzvedne tě v sobotu.“ Čekala jsem, jestli ještě něco řekne, ale mlčel, a tak jsem pokračovala. „Nechceš... nechceš donýst něco k jídlu? A kdybys chtěl, můžeš...“

„Klidně můžeš zmizet, nemám zájem, jasný? Dej mi pokoj,“ zavrčel a probodl mě nenávisným pohledem. Poprvé jsem v něm neviděla jenom čirý vztek, ale i smutek. To však nic neměnilo na tom, že mě právě rozčílil.

„Tak hele,“ okřikla jsem ho a samotnou mě překvapilo, jak rázně to znělo. „Je mi fuk, jakej máš s náma problém. Sme úplně normální lidi, stejně jako vy, jen každé děláme něco jinýho. Nejseš středobod vesmíru a nikdo z nás si nezaslouží, aby ses k nám takhle choval. Já ti nic špatnýho neudělala, tak si na mě laskavě nevybíjej vztek, jo? Nejseš jediný, komu se nechce dělat to, co má nalajnovaný, ale to je prostě život.“

Přidupala jsem vedle něj a bylo mi jedno, jestli na mě znovu vyjede. Strčila jsem ho špičkou boty do stehna. „Laskavě šoupni ten svůj nadřazený zadek.“

Podíval se na mě napůl vztekle a napůl užasle a k mému překvapení se opravdu posunul. Kecla jsem si vedle něj, nohy jsem si přehodila přes okraj skály a opřela jsem se dlaněmi do země za sebou. Nenápadně jsem rozdýchávala ten svůj výbuch vzteku, protože taková jsem obvykle nebývala. Tváře mi rozrušením hořely a cítila jsem v rukou slabý

třes, ale byla jsem na sebe pyšná jako snad nikdy. Sledovala jsem řeku pod námi a po chvílce ticha jsem si všimla periferním pohledem, že se na mě zadíval. Nakvašeně jsem se na něj otočila a přistihla jsem ho. Stále měl ještě v obličeji směsici pocitů, ale jeho předchozí otrávenost a arogance byla ta tam. Když se netvářil jako arogantní pitomec, byl vážně, vážně k sežrání.

„Na co civíš?“ zvedla jsem obočí.

„Na nic,“ odsekl a upřel trucovitě pohled před sebe. Dva nula pro mě. Měla jsem nutkání se sama pro sebe usmát, ale potlačila jsem to jen na drobné zacukání v koutcích.

Seděli jsme takhle beze slova několik minut. Často jsem periferním pohledem viděla, že po mně pokukuje, ale už jsem se na něj neotáčela.

„Takže ty taky nejsi spokojená s... tímhle?“ mávl rukou kolem sebe. Šokovaně jsem se na něj podívala. Už už se mi drala na jazyk nějaká jedovatá poznámka, ale potlačila jsem ji. Místo toho jsem se uchechtla.

„Záleží na tom? Stejně s tím nikdo nic nenaděláme. Můžeme se s tím leda smířit a pokusit se z toho nezbláznit.“

Sebral další kamínek, ale místo aby ho hodil, převaloval ho v ruce. Měl dlouhé a štíhlé prsty a pěkně upravené nehty. Ty moje vypadaly hrozně. Od každodenního rýpání v záhonech jsem je měla rozřepené a často by se pod nimi dalo snad i něco zasadit, kolik hlíny tam bylo. Hned jsem se za ně zastyděla.

Zatímco si hrál s kamínkem, znovu na mě upřel svoje hnědé oči, tentokrát byl jeho výraz mírný. Až mi z toho měkla kolena a zadrhával se mi dech v krku.

„Co je?“ zamarčila jsem se.

„Nic,“ zatřepal hlavou. „Jen jsi mě trochu překvapila. Myslel jsem, že jste tady všichni šťastní, spokojení a otravně sluníčkoví, to je všechno.“

„Dokud vo nás vidlácích víš kulový, nemáš nás co soudit nebo házet do jednoho pytle.“

„Promiň.“

To slovo mi doslova vyrazilo dech.

„Co prosím?“ vykulila jsem oči. Zatvářil se trochu nakrknutě. „Nebudu to opakovat stokrát. Jenom jsem chtěl... to je jedno, kašli na to.“

Ted' jsem to byla já, kdo se na něj zadíval. Vypadal snad až rozpačitě. Bylo to roztomilé. Mezi očima se mu udělaly dvě drobné vrásky a spodní ret trochu povysunul dopředu, jako když malé dítě začíná trucovat. Všimla jsem si, že přímo pod rtem má na pravé straně malou pihu. Hlavou mi projela myšlenka, jak ráda bych mu ten jeho úžasný plný ret skousla mezi zuby a ochutnala ho, a zrudla jsem. Odvrátila jsem se od něj, aby si nevšiml, jak se červenám, a proklínala jsem se za takové úvahy. Co se to se mnou sakra dělo? Takovéhle nesmysly mě nikdy dřív nenapadaly.

BECKY

Ještě nějakou dobu jsme tam mlčky seděli, ale pak jsem si uvědomila, že mě rodina nejspíš zase postrádá, a zvedla jsem se.

„No, já musím jít zpátky, už mě budou shánět,“ oprášíla jsem si kalhoty od prachu a drobných kamínků. „Nemáš hlad?“

„Ne, mám toho dost,“ poplácal se po kapse na džínech, které měl na sobě. Překvapilo mě, že nebyla vůbec vyboulená – pokud toho měl dost, jak říkal, jak bylo možné, že neměl kapsu nacpanou k prasknutí? Nechápavě jsem se zamračila. On obrátil oči v sloup, zvedl se a sáhl si do kapsy, aby následně vyndal tři malé ploché tyčinky zabalené v nějakém šustivém obalu, popsaném barevnými nápisy. Jednu rozbalil a ukázal na hnědý, nevábně vypadající obsah. Trochu jsem se ušklíbla.

„Co to má bejt?“

„Jídlo,“ odsekl, jako bych byla úplně vypatlaná.

„No promiň, ale jídlo vypadá jinak. Tohle vypadá jako bláto nacpaný do nějakýho vobalu.“

„Tohle je úplně normální jídlo.“

Dívala jsem se na tyčinku, kterou stále držel v ruce, a ačkoli vypadala strašně a rozhodně nepoživatelně, moje přirozená zvědavost mě nabádala, abych si kousek odlomila. Ale netroufla jsem si. On ale nejspíš můj vnitřní boj prokouk-

nul, protože si zbylé dvě tyčinky dal zpátky do kapsy a z té rozbalené kus ulomil a podal mi ho. S veledůležitým obrácením očí v sloup. Měla jsem chuť si rýpnout, že jestli bude protáčet oči tak často, zůstane mu to.

Vzala jsem si od něj kousek té hmoty a čichla jsem k ní. Znovu jsem se ušklíbla.

„Víš jistě, že je to k jídlu?“ ověřila jsem si. Možná mě chtěl otrávit.

„Hele, jestli to nechceš, dej mi to zpátky,“ nastavil otráveně dlaň. Na to jsem ale byla příliš zvědavá a příliš jsem toužila po té drobné rebelii, kterou konzumace městského „jídla“ rozhodně byla. Nechala jsem jeho ruku viset ve vzduchu a strčila jsem si kousek tyčinky do pusy. Párkrát jsem sousto poválela na jazyku a pak jsem trochu žvýkla. Nebylo to tak strašné, jak to smrdělo, ale rozhodně to nebyla žádná delikatesa. Sežvýkala jsem celý kousek a polkla jsem ho. Chutnalo to téměř jako hovězí a brambory, ale tak nějak... špatně upravené, nebo jak bych to vyjádřila. Rozhodně jsem si už nepotřebovala tuhle zkušenost odbývat znovu. Překvapilo mě, jak se najednou i po tom malém soustu cítím plná; jako bych snědla talíř oběda.

„Tak co?“ zeptal se a díval se na můj měnící se výraz po ochutnávce. Měla jsem dojem, že v jeho očích vidím náznak pobavení. Málem jsem už na něj vybalila, že je to děs, ale když jsem si uvědomila, že nic lepšího nejspíš nezná, začalo mi ho být líto.

„Je to... ehm... není to špatný,“ pokrčila jsem rameny. Vyprskl smích a já ztuhla. Měl krásné bílé a rovné zuby, a když se takhle zasmál, málem se mi podlomila kolena. Byl to ten nejkrásnější klučičí úsměv, jaký jsem kdy v životě viděla.

„No jo, tváříš se, jako že je to úplná lahůdka,“ chechtal se. „A co jíte vy, když tě tohle tak šokuje?“

Polkla jsem, abych se trochu vzpamatovala z toho transu, do kterého mě jeho úsměv přivedl.

„No prostě to, co vypěstujeme. A co vyrobíme. Čerstvý. Neupravený do týhle formy,“ ukázala jsem na zbytek tyčinky,

který si vzápětí nacpal do pusy a obal si strčil do zadní kapsy kalhot. „Jestli chceš, něco ti přinesu. Ať nemusíš jíst tohle.“

„Nemusíš se obtěžovat,“ odpověděl s plnou pusou a výraz se mu zase zatvrdil. Povzdechla jsem si.

„A co budeš jako dělat? Budeš se tu sám motat po lese?“ Založila jsem si ruce na prsou a sledovala jsem ho s káravým výrazem.

„To je můj problém, jak tady budu trávit čas.“

„To se pleteš,“ opravila jsem ho. Zvedl na mě obočí. „Jelikož já vim, že tady seš, je to i můj problém. A když budu vědět, že tu někde klepeš kosu a máš hlad a žízeň, nebudu schopná nic dělat. Takže zmlkni, přestaň kolem sebe kopat a poslouchej mě.“ Stále se na mě díval se zdviženým obočím, ale nic nenamítal, tak jsem pokračovala ve svých úvahách.

„Vzít tě s sebou domů nemůžu. Naši... ehm, dejme tomu, že vo vás smejšíl zhruba stejně, jako smejšíl ty vo nás, takže by tě tam asi úplně vřele nepřivítali. Venku by tě pravděpodobně nenechali, protože takový lidi my nejsme, ale věř mi, že u toho nechceš bejt. Bráchové by si tě podali. Ale ukážu ti, kde můžeš těch pár dní zůstat, kde tě nikdo nenajde. A přinesu ti nějaký jídlo. Takže poď se mnou.“

Pronikavě se na mě podíval a já zase cítila, jak mi rosolovatí nohy. Bože, to bylo ale otravné. Vší silou jsem se soustředila, abych si zachovala chladnou hlavu.

„Co že se tak staráš? Byl jsem na tebe hnusný. Urazil jsem tebe i tvou rodinu. Neměla by ses mi spíš vysmát, jak jsem dopadl, a spokojeně odkráčel?“

„Takový lidi ve městě vážně sou?“ zatvářila jsem se zhnušeně. „Hm. A to mě město lákalo. Když tak vidim, co ti přijde normální, asi mě na tom už neláká nic.“

„Tebe zajímá město?“ vydechl. Znepokojeně jsem se kousla do tváře a zamračila jsem se. To mi ujelo. Říkat, že někoho zajímá město, nebo že není spokojený s tím, co má, bylo tak nějak zapovězené. Ne ve smyslu, že by nás někdo potrestal, ale koledovali jsme si o sáhodlouhé přednášky od

rodičů i od sousedů. Byla jsem odmalička naučená na to, že si tyhle úvahy nechávám pro sebe, a tím, že jsem se nedávno svěřila Adamovi, jsem se jen utvrdila v tom, že jsem dělala dobře, když jsem mlčela. A teď se takhle hloupě prokecnu před tím arogantním frajerem z města.

„Pojď už,“ řekla jsem místo toho, otočila jsem se k němu zády a rozešla jsem se rychlým krokem lesem na sever. Hned mě ale dohonil a držel se mnou krok.

„Počkej, to nezamluvíš. Tebe vážně zajímá, jak to chodí u nás?“ zeptal se a z hlasu i z výrazu mu byl poznat opravdový zájem.

„A tebe nikdy nelákalo vědět, jak to chodí u nás?“ odsekla jsem.

„Ne, to fakt ne,“ zasmál se pohrdavě. Znovu mě donutil zatnout zuby a ještě víc zrychlit. Možná byl hezký, možná měl nádherný úsměv, ale pořád to byl pitomec.

Nic jsem neřekla a jen jsem dál dupala lesem.

Věděla jsem o jednom místě, kam nikdo nechodil a kde bude v naprostém utajení. Uprostřed lesa, shodou okolností ne úplně daleko od našeho domu, byla stará hájenka. Dřív tam bydlíval jeden starý pán, který rád dětem vyprávěl historky o tom, jak to tady fungovalo dřív. Jako maličká jsem za ním s bratry ráda běhala a on nás pokaždé uchvátil svými příběhy. Před osmi lety ale zemřel a jeho hájenka zůstala prázdná, protože tam nikdo z čiré úcty (a taky z důvodu, že hájenka byla absolutně strategicky nevýhodné místo k žití – nebyly tu podmínky k pěstování, k chování zvířat ani ke zpracování čehokoli) bydlet nechtěl. Jelikož já se po lese toulala ráda, občas jsem kolem ní prošla, ale jen jsem byla svědkem toho, jak hájenka každým rokem víc a víc chátrá.

Na několikadenní pobyt pro Matta byla ale jako dělaná. Byla jsem si jistá, že až si pro něj v sobotu Ray přijede, bude z něj jiný člověk. Škodolibě jsem se pousmála.

BECKY

„Tak, vítěj ve svém dočasném domově,“ mávla jsem rukou směrem k hájence, když jsme k ní konečně došli. Byla to malá chaloupka postavená z tmavého dřeva. K vstupním dveřím vedly dva malé schody vyrobené seřiznutím klád, ošlapané dřívějším každodenním používáním dohladka. Vedle dveří se nacházelo okno a v něm byly vidět zašlé záclony, které se už na několika místech trhaly. V bezprostřední blízkosti hájenky byla studna a maličká bylinková zahrádka. Pamatuji si, že ten starý pán, který tu bydlíval, nám vždycky ukazoval, které bylinky jsou které, u každé utrhl list a dal nám všem k němu přivonět. Když jsem se teď na zahrádku podívala, zabořilo mě u srdce; byla plná plevelu a jehličí, které sem nalétalo z okolních stromů. Po bylinkách nebylo pod plevelem ani památky.

Pohledem jsem zabloudila k Mattovi, jak se tváří, a teď jsem to byla já, kdo vyprsknul smíchy.

„Copak, něco se ti nelíbí?“ Matt se tvářil znechuceně a nedůvěřivě, jako by neměl v nejmenším úmyslu překročit práh.

„Děláš si ze mě legraci? Tady mám jako být? Uprostřed lesa v nějaké rozpadlé barabizně? Na to jsem hrál až příliš survivalovek.“

„Hele, važ slova, jo?“ napomenula jsem ho, přestože jsem jeho poslednímu slovu nerozuměla, ale pořád jsem měla chuť se rozesmát. „Tahle hájenka je stará už nejmíň stovku

let. Dřív tu žil jeden pán, jeho rodiče žili ještě za starejch dob, a vždycky nám vyprávěl různý příběhy, jak to dřív chodívalo. Teď už tady nebydlí spoustu let nikdo a ani nehrozí, že by tě tu někdo našel. A já vodsud bydlím jen kousíček.“

Matt si povzdechl a stále měl trochu nakrčený nos. Vystoupal po schůdcích a vzal za kliku, ale dveře ho nepustily.

„Jak se máš v plánu dostat dovnitř?“

Důležitě jsem zvedla bradu a s úsměvem jsem sáhla do okapu. Nějak už jsem ale zapomněla, že bývá plný jehličí, takže jsem se při snaze nahmatat klíč píchla do prstu.

„Jau, krucinál,“ zaklela jsem potichu, ale konečně jsem sevřela klíč v prstech. Podívala jsem se na prst a viděla jsem, že se na něm blýská kapička krve. Strčila jsem si prst do pusy a druhou rukou jsem odemkla dveře. Se slabým zaskřípěním se otevřely a na nás vyvanul zatuchlý vzduch dlouho nevětrané místnosti. Matt si dal ruku před nos a trochu se zakymácel.

„Šmarja, ty seš ale cimprlich, fakt,“ zakroutila jsem hlavou. „Musí se tu trochu vyvětrat, no.“

Protáhla jsem se kolem něj dovnitř a pohltila mě nostalgie. Hájenska uvnitř vypadala pořád stejně, jen tady byla hotová oblaka prachu a pavučin. Podlaha byly ze stejného hrubě otesaného tmavého dřeva jako stěny. Celý prostor hájenky tvořila jedna velká místnost. Naproti vstupním dveřím se nacházela maličká kuchyňka s mrňavým dřezem a s kamny, která v zimě sloužila na vytopení místnosti a na kterých stála železná konvice. Nad dřezem trčely ze zdi kovové háčky, na kterých stále visely dva keramické hrnky. Nalevo od linky bylo okno se stejně zchátralými záclonami a pod oknem stál malý čtvercový jídelní stůl se dvěma židlemi. Proč měl vlastně dvě? Vždyť tady bydlel celé ty roky sám a nikdy nám nevyprávěl, že by měl nějakou ženu. O tom svědčila i obyčejná postel pro jednoho, která stála naproti stolu, u zdi, kde byly vstupní dveře, a okno, které jsme viděli zvenku. Na posteli byla peřina i polštář, ale nebyla jsem si jistá, jestli budou použitelné. Vedle postele stál malý noční stolek s jedním šuplíkem a na něm byla opotřebovaná pe-

trolejová lampa. V prostoru mezi postelí a jídelním stolem stála u zdi skříň, na které měl starý pán vždycky pověšený zelený klobouk, ale ten tady už nebyl. Nejspíš ho s ním pohřbili na hřbitově v naší vsi. Nebyla tady žádná vana ani umyvadlo, pouze dřez. Přistoupila jsem k němu a hned jsem se v duchu zaúkolovala, že musíme zprovoznit studnu, a zároveň mi hlavou prolétla vzpomínka, jak nám pán občas z bylinek na zahrádce uvařil čaj. Nosili jsme si tehdy všichni hrnky z domova. Pak jsme si s kouřícími šálky sedli kolem něj a nechávali jsme se unášet jeho vyprávěním. Když to rodiče zjistili, učinili tomu všemu přítrž a už jsme sem nesměli. Nedlouho nato starý pán zemřel.

Ze vzpomínání mě přivedl do reality Mattův povzdech.

„Tak co? Přežiješ to tady?“ rýpla jsem si s úsměvem. Ten den už poněkolkáté zakoulel očima.

„Co mi zbývá? Venku být vážně nechci. Jen mi řekni jednu věc... Kam mám sakra chodit na záchod?“

„Vidíš, úplně bych zapomněla.“ *Na tu nejlepší část*, pomyslela jsem si a znovu jsem se zahihňala. Vyšla jsem před dům a zamířila jsem podél zdi až na roh hájenky. Slyšela jsem, jak za mnou křupou větve a jehličí, takže mě evidentně následoval. Ukázala jsem na maličký dřevěný domeček, který byl od nás asi deset metrů, schovaný mezi stromy. Pochybovačně nakrčil nos, tak jsem znovu vykročila dopředu. Došla jsem k domečku, otevřela jsem dveře, které zůstávaly zavřené jen díky kovovému háčku držícímu dveře zeshora, a tentokrát se na nás vyvalil úplně jiný vzduch. Zlatá zatuchlina. Tohle jsem Mattovi nezáviděla, ale opakovala jsem si, že mu to patří. Uvnitř byla jen lavice z prken a uprostřed kulatý poklop.

„Tadááá, představuju ti záchod ze starejch dob, nazývanej kadibudka,“ mávla jsem rukou k lavici a zazubila jsem se od ucha k uchu.

„Tak sem,“ ukázal znechuceně dovnitř, „mě nikdo nedostane. To radši budu chodit do lesa.“

Pokrčila jsem rameny.

„Pro mě za mě, to už je tvůj problém. Teď pojď, už takhle budu zase vod bráchů poslouchat, že se někde couram, a ještě to tady musíme trochu zkulturnit a zprovoznit studnu.“

Nechala jsem ho stát u kadibudky a běžela jsem zpátky do hájenky. Okna fungovala na stejném principu jako dveře od kadiboudy, také se zavírala jen na kovové háčky. Otevřela jsem obě okna dokořán a nechala jsem dovnitř proudit vzduch. Slabě jsem plácla do polštáře a okamžitě na mě vylétl oblak prachu, až jsem se rozkašlala. Opatrně jsem polštář vzala a odnesla jsem ho před dům, kde jsem s ním praštila o nejbližší strom. Znovu jsem se rozkašlala, ale po několikátém úderu už z polštáře skoro nic neprášilo. Byla z něj silně cítit zatuchlina, ale plesnivý nikde nebyl. Položila jsem ho na zem a vrátila jsem se dovnitř pro peřinu, se kterou jsem za Mattova pozorování udělala úplně to samé, jako s polštářem, jen trochu obtížněji.

„Nestuj tam a pojď mi pomoci,“ kývla jsem na něj. Uvnitř jsem vzala do rukou matraci a čekala jsem, až pochopí, že ji má vzít za druhý konec. Chvilíčku mu to trvalo, ale pak se chytil, vzal matraci z druhé strany a pomohl mi ji odnést ven. Byla těžká jako dva pytle brambor, dalo dost práce ji vynést, i ve dvou. A to jsem ji ještě já nesla o něco pevněji. Matt u toho funěl, jako by měl vypustit duši. Ve městě asi na fyzickou práci moc zvyklí nebudou. Venku jsme do matrace chvíli mlátili, aby se z ní také dostalo co nejvíce prachu, a nechali jsme ji opřenou o strom.

Potom jsem přešla ke studni vedle hájenky, smetla jsem jehličí a drobnou špínu z napůl zrezivělé pumpy a chytla jsem ji do obou rukou, abych mohla začít pumpovat. Šlo to ztěžka, jak studnu už nikdo dlouhá léta nepoužíval, a skřípěla, až se mi ježily chlupy za krkem, navíc jsem se bála, aby se třeba nezlomila. Moc jsem si přála, aby studna nebyla vyschlá, nebo aby voda v ní nebyla špatná, zatímco jsem tahala za páku a potila se u toho jako kůň.

„Tehle divný stroj je studna?“ zeptal se pochybovačně Matt, který mě sledoval z místa, kde jsme předtím opřeli matraci o strom. Udýchaně jsem se uchechtla.

„Jo, jen to není stroj, ale prostě jenom studná. Překvapuje mě, že to znáš. Ve městě snad máte potrubí, ne?“ Během toho, co jsem mluvila, z kohoutku pumpy začala stříkat čirá voda. Měla jsem chuť radostně zavýsknout.

„Jasně že znám studnu,“ ohradil se Matt dotčeně. „Jen ve hrách i ve filmech vypadají studny jinak. Tak jako... zachováleji.“

„No, tahle studna nebyla používána minimálně vosm let, takže se budeš muset spokojit s tím, co máš. Nebo bejt vo žizni.“

Matt znovu nakrčil nos, ale už neprotestoval a jen mě sledoval, jak běžím dovnitř pro starý hrnec, vyplachuju ho a vzápětí do něj napouštím vodu. Nabrala jsem si trochu vody do hrsti a opatrně jsem ji ochutnala, jestli není zkažená, ale chutnala dobře, a Matt si ji přece mohl uvnitř na kamínkách převařit.

„Utíral někdy prach?“ zeptala jsem se Matta, ale odpověď jsem znala předem.

„Ne.“

„Jasně že ne,“ povzdechla jsem si. Vzala jsem hrnec do obou rukou a odnesla jsem ho do hájenky, položila jsem ho na linku a začala jsem otevírat skříňky, abych našla něco, čím půjde utřít prach. Naštěstí jsem našla hned několik hadrů, tak jsem namočila ten, který mi připadal nejmíň zaprášený, vyždímala jsem ho z okna, hodila jsem ho do hrnce a zamířila jsem k jídelnímu stolu, protože mi připadalo, že na něm se Matt utírání prachu naučí nejlépe. Celou dobu mě beze slova pozoroval a já si nebyla jistá, jestli je mi to nepříjemné, nebo jestli mi to trochu lichotí.

„Tak hele,“ pobídla jsem ho, aby šel ke mně. „Jestli tady nechceš ty čtyři dny trávit mezi prachem a zadělat si na zdravotní problémy, všude si tady utřeš prach. Koukej.“ Namočila jsem hadr znovu do vědra, vyždímala jsem ho a přejela jsem s ním stůl. V místě, kde se hadr dotkl stolu, se objevila tmavá čára bez prachu. Přeložila jsem hadr druhou stranou a znovu jsem s ním přejela po stole.